

Dženifer L. Armentraut

RAT DVEJU KRALJICA

ČETVRTI DEO SERIJALA
„KRV I PEPEO”

S engleskog preveo
Miroslav Bašić Palković

**Čarobna
knjiga**

Posvěceno tebi, čitače.

POGLAVLJE 1

Kastil

Jeka i zveket kandži sve su se više približavali kad je slabi plamen jedine sveće najednom zatreperio i ugasio se obavijajući ćeliju tamom.

Gusta senka se pojavila u otvorenom prolazu – neka izobličena pojava na rukama i kolenima. Zaustavila se njuškajući bučno poput prokletog vepracova pošto je namirisala krv.

Moju krv.

Glatki okovi od senokamena stegnuše mi se oko guše i članaka kada sam se pomerio da se pripremim. Taj prokleti kamen bio je nesalomiv ali delotvoran.

Prigušeni, piskavi krik začu se od tog stvorenja.

„Mamicu...” Bacivši se s ulaza, jurnulo je napred parajući mi uši kreštavim ječanjem. „... ti tvoju.”

Sačekao sam da vonj od truleži dopre do mene i tek tada pribih leđa o zid i podigoh noge. Lanac između mojih članaka bio je dugačak samo pola stope; okovi, pritom, nimalo nisu popuštali, ali i to mi je bilo dovoljno. Nabio sam bosa stopala tom stvorenju u ramena i, na svoju žalost, dobrono ga osmotrio baš kada me je zapahnuo ogavnim dahom.

Ovaj nezasiti, vala, nije svež.

Komadi posivelog mesa visili su mu s ćelave lobanje, a falilo mu je i pola nosa. Čitava jedna jagodična kost bila mu je ogoljena, oči su mu plamtele poput usijanih žeravica. Usne iskidane i unakažene...

Nezasiti je izvio i obrušio glavu ne bi li mi zario očnjake u list noge. Zubima je kroz tkaninu probio meso i mišić. Vazduh mi zašišta kroz stegnute zube čim mi je vreli bol planuo kroz nogu.

Ali vredelo je.

Vredelo je izdržati toliki bol.

Proveo bih čitavu večnost trpeći ovakve ugrize ako bi to značilo da je *ona* bezbedna. Da nije *ona* u ovoj ćeliji. Da nije *ona* ta koja trpi bol.

Stresavši nezasitog sa sebe, prevukao sam lanac tom stvoru oko vrata i ukrstio noge. Izvio sam se u struku, čvrsto mu zategao koštani lanac oko grla i time ugušio njegovo vrištanje. Okov mi je stezao vrat dok sam se okretao, ostavljajući me bez vazduha, a lanac se nezasitom zarivao u gušu. Zamlatarao je rukama po podu jer sam trgao noge u suprotnom pravcu i slomio tom stvorenju kičmu. Grčenje mu se pretvorilo u trzanje čim sam ga privukao nadomak svojih ruku. Lanac između zglobova, povezan sa okovom oko grla, bio je mnogo kraći... ali i to mi je bilo dovoljno.

Šćepao sam nezasitog za ledenu, lepljivu vilicu i cimnuo mu glavu žestoko, te je raspalih kolenima o kameni pod. Meso mu se rastvori i poprska mi trbuh i prsa natrulom krvlju. Kostu mu se skršiše sočno pucketajući. Nezasiti se otrombolji. Znao sam da neće ostati na podu, ali sam bar dobio malo vremena.

Osećajući da me pluća peku, odmotao sam lanac i šutnuo tog stvora podalje od sebe. Završio je kod ulaza na zbrčkanjoj gomili nogu i ruku, a ja opustih mišiće. Alka oko vrata polagano je popustila dopuštajući da mi se vazduh vrati u pluća koja su mi gorela.

Upiljih se u telo tog nezasitog. U svakoj drugoj prilici, po običaju bih šutnuo tog gada napolje na hodnik, ali sam onemoćao.

Izgubio sam previše krvi.

Već.

Što nije bio dobar znak.

Otežano dišući, spustih pogled. Tik ispod alki od senokamena, plitke su mi se posekotine pružale unutrašnjom stranom ruku, oko lakata i preko vena. Prebrojao sam ih. Ponovo. Čisto da budem siguran.

Trinaest.

Trinaest dana je prošlo otkako su se dvorkinje okomile na ovu ćeliju, obučene u crno i tihe kao grob. Dolazile su jednom dnevno da mi zaseku meso, točeći krv iz mene kao da sam prokleta bačva dobrog vina.

Divljački osmeh žestoko mi izvija usta. Uspeo sam tri da sredim na početku. Iskidao sam im guše kada su se previše primakle, zbog čega

su mi i skratile lanac između zglobova. Doduše, samo je jedna od njih zaista i *ostala* mrtva. Proklete guše druge dve zatvorile su se same od sebe u roku od nekoliko minuta – što je bilo zadivljujuće ali i iritantno za gledanje.

No, bar naučih nešto dragoceno.

Nisu sve dvorkinje Krvave kraljice bile povratnici.

Nisam još bio siguran kako bih mogao da upotrebim taj podatak, ali sam pretpostavljao da moju krv koriste za pravljenje novih povratnika. Ili kao poslasticu za probrane srećnike.

Prisonivši glavu na zid, trudio sam se da ne dišem previše duboko. Ako me vonj skršenog nezasiťog ne uguši, ova prokleta senokamenčina oko vrata hoće.

Zažmurio sam. Nekoliko dana je proteklo pre nego što su se dvorkinje prvi put pojavile. Koliko tačno? Nisam bio sasvim siguran. Dva dana? Nedelju dana? Ili...

Tu se zaustavih. *Zajebi ti to.*

Tim putem ne smem da idem. I neću. Uradio sam to prošli put, pokušavajući da brojim dane i nedelje dok nije došlo do toga da je vreme naprosto prestalo da protiče. Sati su postali dani. Nedelje su postale godine. A meni je um satrulio isto kao ta krv što curi iz unakažene glave ovog nezasiťog.

Ali sve je bilo drugačije ovde i sada.

Ćelija je bila veća i bez rešetaka na ulazu. Doduše, rešetke ionako nisu bile potrebne uz senokamen i lance. Sačinjeni od mešavine gvožđa i kostiju božanstava, lanci su bili povezani kukom za zid, a onda i nekim mehanizmom sa čekrkom pomoću kojeg su mogli da ih produže ili skrate. Mogao sam da sedim uspravno i da se malko pomerim, ali ništa više od toga. Ćelija je, međutim, bila bez prozora, isto kao i ranije, a miris memle mi je govorio da me ponovo drže negde ispod zemlje. Nezasiti koji slobodno tumaraju unaokolo takođe su bili novina.

Zažmirio sam. Ta pizda pored prolaza mora da je bila šesta ili sedma koja je pronašla put do moje ćelije, privučena mirisom krvi. Njihovo pojavljivanje me je navelo na pomisao da gore imaju neki mnogo gadan problem s nezasiťima.

Još odranije znam za napade nezasitih unutar Uspona, koji okružuje Karsodoniju. Krvava kruna je za to volela da krivi Atlantiju ili pobesnele bogove. Ja sam oduvek pretpostavljao da je to zbog toga što su se uzvišenici previše polakomili, pa bi ostavljali smrtnike na kojima su se nahranili da se preobrazе. Sad sam čak pomislio i da nezasite drže tu dole. Gde god to dole bilo. A ako zaista jeste tako i oni mogu da izađu i pobjegnu, onda mogu i ja.

Samo kad bih uspeo nekako da popustim ove proklete lance. Proveo sam nebrojene sate drmajući kuku. Uz sve moje pokušaje, pomerila se možda za centimetar od zida, ako je i toliko.

Ali to nije bilo jedino što je ovaj put bilo drugačije. Pored nezasitih, viđao sam samo dvorkinje. Nisam znao šta o tome da mislim. Ja sam pretpostavljao da će biti kao prošli put. Prećeste posete Krvave krune i njihovih pajtaša, u kojima vreme krute izazivajući me i nanoseći mi bol, hraneći se i radeći šta god im se ćefne.

Naravno, ovo moje najnovije iskustvo s ovim zatočeničkim sranjem nije otpočelo na taj način. Krvava kraljica pokušala je prvo da mi *otvori oči*, da me namami na svoju stranu. Da me okrene protiv moje porodice i kraljevine. Tek kad joj to nije uspeo, počela je prava zabava.

Da se nije to desilo i Maliku? Da nije odbio da igra po njihovom, pa su ga slomili kao što su zamalo i mene slomili? Progutah knedlu. Nisam znao. Nisam ni brata viđao, ali mora da su mu nešto uradili. Njega su držali daleko duže, a znao sam na šta su sve kadri. Znao sam kako izgledaju očaj i beznade. Kako je to kada si sa svakim udisajem svestan da nemaš kontrolu. Da ne osećaš više sopstveno ja. Čak i da nikada nisu digli ruku na njega ili ga držali ovako zatočenog, mahom u izolaciji, posle izvesnog vremena bi mu se ostrvili na um. A to *posle izvesnog vremena* traje mnogo kraće nego što bi čovek pomislio. Nateraju vas da svašta pomislite. Da u svašta *poverujete*.

Privukavši bolnu nogu uz sebe onoliko koliko sam mogao, zagledao sam se u ruke spuštene na krilo. U takvoj tami gotovo da nisam mogao da vidim svetlucanje zlatne vijuge na svom levom dlanu.

Popi.

Sklopio sam prste oko tog otiska, čvrsto stežući šaku da bih nekako mogao da dočaram bilo šta sem njenog vriska. Da bih izbrisao sliku njenog prelepog lica izobličenog bolom. Nisam to želeo da vidim. Želeo sam da je vidim onakvu kakva je bila na brodu, rumenog lica, s tim njenim zapanjujuće zelenim očima i blagim srebrnim odsjajem iza zenica punih poleta i želje. Želeo sam da se prisetim njenih obraza zajapurenih ili zbog pohote ili zbog ozlojeđenosti, pri čemu se ovo potonje obično javljalo kada bi ćutke, ili posve glasno, razmatrala da li bi bilo pristojno od nje ako me malko izbode. Želeo sam da vidim kako se te njene čulne usne razdvajaju, a koža presijava dok dodiruje moje telo i zaceljuje me onako kako ona nikada neće razumeti, a ni znati. Oči mi se ponovo sklopiše. I, proklet da sam, ali opet videh krv kako joj navire iz ušiju i nosa, dok joj se telo koprca u mom naručju.

O, bogova mi, kako ću samo iskidati na komade onu kučku od kraljice čim se oslobodim.

A hoću.

Na ovaj ili onaj način, oslobodiću se i pobrinuti da doživi sve ono što je Popi *ikada* osetila zbog nje. Desetostruko.

Oči mi se naglo otvoriše pred tihim batom koraka. Mišići mi se zgrčiše u vratu i ja polagano ispravih nogu. Ovo nije bilo uobičajeno. Tek je nekoliko sati prošlo otkako su mi dvorkinje puštale krv. Osim ako već nisam počeo da gubim pojam o vremenu.

Neka mi se nesigurnost javila u grudima dok sam pokušavao da se usredsredim na bat koraka. Bilo ih je više, ali jedan je bio teži. Čizme. Stegnuh vilicu i uperih pogled u ulaz.

Jedna od dvorkinja ušla je prva, stapajući se s tamom. Nije ništa rekla, a suknjom je okrznula oborenog nezasitog. Čelik kresnu o kremen i plamen zahvati fitilj sveće na zidu, gde je jedna već bila dogorela. Još četiri dvorkinje udoše unutra pošto je ona prva upalila još nekoliko sveća, ali su njihove ženske crte lica bile zaklonjene pod oslikanim crnim krilima.

Palo mi je na pamet isto ono što mi je uvek padalo na pamet kada bih ih ugledao. Koji im kurac znači ta boja na licu?

Desetak sam ih puta pitao. Nikada odgovor nisam dobio.

Postavile su se s obe strane ulaza, zajedno s onom prvom, i ja sam duboko u stomaku znao ko stiže. Uperio sam pogled u prolaz između njih. Miris ruže i vanilije dopro je do mene. Gnev, uzavreo i beskrajan, sli mi se u grudima.

A onda je ušla i ona – potpuna suprotnost svojim dvorkinjama.

U belom. To čudovište je nosilo tesnu haljinu besprekorne, gotovo prozirne bele boje, prepuštajući slabo šta mašti. Usna mi se zgađeno povi. Ako izuzmemo crvenkastosmeđu kosu, koja joj je dopirala do utegnuto, tananog struka, ni po čemu nije ličila na Popi.

Ili sam ja bar tako govorio sebi.

Da nema ničega poznatog u crtama njenog lica – obliku očiju, pravom nosu ukrašenom rubinom, ili punim, čulnim usnama.

Ma koga jebeno briga.

Popi *uopšte* nije bila poput nje.

Krvava kraljica. Ileana. *Izbet*. Poznatija kao „još malo pa mrtva kučka”.

Primakla se, a meni i dalje nije bilo jasno kako nisam ranije shvatio da nije uzvišenica. Te su njene oči bile crne poput bezdana, ali ne toliko neprozirne kao kod vampraja. Njen dodir... uklopio se valjda tokom godina s ostalima. Ali iako je bio hladan, nije bio leden i beskrvan. Ali opet, zašto bih ja, ili bilo ko drugi, ikada i razmatrao mogućnost da je ona nešto drugo od onoga što je tvrdila da jeste?

Bilo ko drugi sem mojih roditelja.

Oni mora da su znali istinu o Krvavoj kraljici, o tome ko je zapravo ona. I nisu nam rekli. Nisu nas upozorili.

Osetih kako gnev ključa u meni, kako me nagriza i izjeda. To saznanje možda ne bi izmenilo ovakav ishod, ali bi uticalo na svaki aspekt našeg pristupa njoj. Bogova mu, bili bismo spremniji, znajući da je viševekovna osvetoljubivost napajala tu posebnu vrstu ludila Krvave kraljice. Nateralo bi nas da se preispitamo. Shvatili bismo da je zaista spremna na sve.

Ali trenutno nisam mogao ništa da uradim povodom toga, pogotovo dok me drže vezanog za prokleti zid, a Popi je tamo negde napolju i mora da se nosi sa činjenicom da joj je ova žena majka.

Ima uz sebe Kirana, podsetih sebe. Nije sama.

A ni ova lažna kraljica nije bila sama. Neki visoki muškarac ušao je iza nje, ličio je na hodajuću upaljenu sveću. Bio je to neki zlačani govнар, od kose do krila oslikanih posred lica. Oči su mu bile toliko svetloplave da je izgledalo kao da su lišene boje. Oči kao kod nekih od ovih dvorkinja. Još jedan povratnik, mogao bih se kladiti. Ali jedna od dvorkinja kojoj grlo nije ostalo iskidano imala je smeđe oči. Nisu svi povratnici imali svetle očne dužice.

Zadržao se u ulazu s oružjem koje nije bilo skriveno kao kod dvorkinja. Ugledao sam crni bodež prikačen preko grudi i dva mača privezana uz leđa tako da su se njihove savijene drške nazirale iznad njegovih kukova. *Ma nek se jebe*. Preusmerio sam pažnju na Krvavu kraljicu.

Svetlost sveće zatreperila je po dijamantskim šiljcima na kruni od rubina kada je Izbet spustila pogled u nezasitog.

„Ne znam da li si toga svesna ili ne”, dobacih čisto uzgred, „ali imaš problema sa štetočinama.”

Podigla je jednu od svojih tamnih obrva i pucnula dvaput prstima s crvenim noktima. Dve dvorkinje se pokrenuše kao jedna i podigoše ono što je ostalo od nezasitog. Iznele su to stvorenje napolje, a Izbet je prebacila pogled na mene. „Izgledaš baš posrano.”

„Da, ali ja mogu da se operem. A ti?” Nasmešio sam se, primetivši kako joj se koža zategnula oko usta. „Ti pak ne možeš da spereš taj smrad sa sebe ili da im daš da ga isisaju iz tebe. To *sranje* je u tebi.”

Zvučeci poput zveckanja stakla, Izbetin smeh mi zagreba svaki mogući živac. „O dragi moj Kastile, već sam i zaboravila koliko šarmantan umeš da budeš. Nije ni čudo što se moja kći toliko zatreskala u tebe.”

„Ne zovi je tako”, zarežao sam.

Obe joj obrve poskочиše dok se poigravala s prstenom na kažiprstu. Zlatan kotur sa ružičastim dijamantom. To je zlato bilo toliko raskošno da se presijavalo čak i u polutama – svetlucajući onako kako samo atlantijsko zlato može. „Nemoj mi reći da sumnjaš da sam joj ja majka. Znam da baš i nisam primer iskrenosti, ali kada je ona u pitanju, govorila sam isključivo istinu.”

„Jebe se meni da l' si ti nju nosila u svojoj utrobi devet meseci i donela je na ovaj svet sopstvenim rukama.” Šake mi se sklopiše u pesnice. „Ti njoj nisi ništa.”

Izbet se neprirodno primirila i začutala. Sekunde su polako prolazile, a onda je rekla: „Bila sam joj majka. Ona se toga ne seća pošto je bila još beba, savršena i divna u svakom pogledu. Spavala sam i budila se pored nje svakoga dana dok nisam shvatila da više ne mogu toliko da rizikujem.” Rub haljine prešao joj je kroz lokvu krvi onog nezasitog kada mi je prišla. „A bila sam joj majka i kada je ona mislila da sam joj samo kraljica; negovala sam joj rane kada je bila onako strahovito povređena. Sve bih dala da sam mogla to da sprečim.” Glas joj je postao piskaviji, te sam zamalo i poverovao u to da govori istinu. „Učinila bih sve da ona više ne iskusi ni sekund bola. Da ne mora da se podseća na taj košmar svaki put kada pogleda samu sebe.”

„Kada pogleda sebe, ona vidi jedino lepotu i hrabrost”, skresah joj.

Podigla je bradu. „Zaista to misliš?”

„Znam da je tako.”

„Kao dete je često znala da se rasplače čim ugleda svoj odraz”, rekla mi je i meni se grudi stegnuše. „Često me je preklinjala da je popravim.”

„Ne treba njoj nikakvo popravljanje”, rekoah besneći, zgrožen – potpuno *zgnušan* – što je Popi ikada morala tako da se oseća, čak i kao dete.

Izbet je začutala na nekoliko trenutaka. „Ja bih ipak učinila sve da sprečim to što joj se desilo.”

„I ti zaista misliš da nisi odigrala nikakvu ulogu u tome?”, prigovorih joj.

„Nisam ja bila ta koja je napustila sigurnost prestonice i Vejfera. Nisam ja bila ta koja ju je ukrala.” Vilica joj se stegla i isturila na meni prokleta poznati način. „Da me Korarena nije izdala, izdala *nju*, Penelafi nikada ne bi spoznala takav bol.”

Neverica se u meni sukobila sa zgađenošću. „Ali je ipak jesi izdala kada si je poslala u Masadoniju. Vojvodi Tirmanu, koji ju je...”

„Nemoj.” Ponovo se sva ukočila.

Nije želela to da čuje? E, baš šteta. „Tirman ju je često zlostavljao. I ostalima je dopuštao da joj to isto rade. Tako su se zabavljali.”

Izbet se štrećnula.

Zaista se štrećnula.

Usne mi se povukoše preko očnjaka. „To tebi ide na čast. Za to ne možeš da okrivljuješ druge i oslobodiš sebe krivice. Svaki put kada bi je takao, on joj je nanosio bol. To tebi ide na čast.”

Ispravila se, duboko udahnuvši. „Nisam znala. Da jesam, rasporila bih mu trbuh i nakljukala ga njegovom utrobom dok se ne uguši.”

E u to već nisam sumnjao.

Jer sam ranije već video kako to radi nekom smrtniku.

Čvrsto stegnute usne zadržtaše joj kada se zagledala u mene. „Ti si ga ubio?”

Mene na to obuze žestoki talas zadovoljstva. „Naravno da jesam.”

„Potrudio si se da ga zaboli?”

„Šta misliš?”

„Jesi.” Okrenuvši se od mene, odlutala je do zida, a one dve dvorkinje se vrataše i čutke zauzeše svoje položaje pored vrata. „I neka si.”

Tupi se grohot ote iz mene. „Isto ću to i tebi uraditi.”

Osmehnula mi se preko ramena. „Oduvek sam bila zadivljena tvojom izdržljivošću, Kastile. Pretpostavljam da si nju nasledio od svoje majke.”

Osetih kiseli ukus u ustima. „Ti bi to najbolje znala, zar ne?”

„Čisto da znaš...”, rekla je slegnuvši ramenima. Nekoliko je trenutaka prošlo pre nego što će nastaviti. „Ja isprva nisam mrzela tvoju majku. Volela je Maleka, ali je on voleo mene. Nisam joj zavidela. Sažaljevala sam je.”

„Siguran sam da će joj biti drago da to čuje.”

„Čisto sumnjam”, promrmljala je, ispravljajući sveću koja se nakrivila. Prstima je prošla kroz plamen, koji je na to žestoko zatreperio. „Ali sada je zaista mrzim.”

Nije me bilo briga.

„Svakim delićem svoga tela.” Dim se zavijorio čim je takla plamen, te je poprimio gustu crnu boju, koja je u dodiru s vlažnim kamenom ostavila tamnu fleku.

To nikako nije bilo prirodno. „Šta si ti, pakla ti tvoga?”

„Ništa više od mita. Poučne priče nekada pripovedane atlantijskoj deci da ne bi krala ono što im ne pripada”, rekla je, bacivši pogled u mene preko ramena.

„Da nisi *lameja*?”

Izbet se nasmeja. „Mnogo slatko od tebe, ali mislila sam da si pametniji od toga.” Odlebdela je do sledeće sveće da i nju ispravi. „Ja možda nisam bog po vašim merilima i verovanjima, ali nisam ništa manje moćna od njih. I kako onda nisam upravo to? Bog?”

Nešto mi se probudilo u sećanjima, nešto za šta sam bio siguran da nam je Kiranov otac rekao još dok smo bili mladi. Kada je ženski vukovek kojeg je Kiran voleo bio na samrti, on se molio bogovima, za koje je znao da spavaju, da je spasu. Molio se svemu što bi možda moglo da ga čuje. Džasper ga je tada upozorio da bi... nešto što nije bog moglo da mu se javi.

Da bi lažni bog mogao da mu odgovori.

„Demis”, šapnuo sam promuklim glasom, razrogačenih očiju. „Ti si demis. Lažni bog.”

Izbet izvi krajičak usana, ali je umesto nje progovorio onaj zlačani povratnik. „Pa, biće da ipak *jeste* poprilično pametan.”

„Ponekad”, rekla je sležući ramenima.

U, majku mu. Ja sam mislio da su demisi mit isto koliko i *lameje*. „Jesi li to oduvek bila? Loša imitacija nečega pravog, nameračena na uništavanje života očajnih?”

„To ti je jedna poprilično uvredljiva pretpostavka. Ali ne. Demis se ne rađa već stvara kada neki bog izvrši zabranjeni čin uzvišenja nekog smrtnika koji nije izabranik.”

Nisam imao pojma na šta misli pod tim smrtnikom koji nije izabranik, a nisam ni imao vremena da joj postavim pitanje pošto je pitala: „Šta znaš o Maleku?”

Krajičkom oka primetih da je onaj zlačani povratnik nakrivio glavu. „Gde mi je brat?”, pitao sam ipak.

„Tu je negde.” Okrenuvši se prema meni, Izbet je spojila ruke. Na njima nije bilo nakita osim onog atlantijskog prstena.

„Hoću da ga vidim.”

Blagi joj se osmejak pojavi na licu. „Mislim da to ne bi bilo mudro.”

„Zašto?”

Primakla mi se. „Nisi to još zaslužio, Kastile.”

Ona kiselina mi se iz usta proširila u vene. „Mrsko mi je što moram da te razočaram, ali te igrice se više igrati nećemo.”

Izbet se napućila. „Ali ja sam baš volela tu igricu. I Malik isto. Doduše, moram da priznam da je on u njoj mnogo bolji nego što si ti ikada bio.”

Gnev šiknu kroz svaki delić moga tela. Vinuh se sa poda kada se taj gnev ispoljio u meni. Nisam daleko stigao. Spone oko vrata trgle su mi glavu unazad, a okovi oko članaka i zglobova se stegoše i povukoše me prema zidu. Dvorkinje istupiše.

Izbet im je odmahнула rukom da se povuku. „Da li se sad bolje osećaš?”

„Zašto mi ne bi prišla?” zarežao sam, a grudi krenuše da mi se nadimaju dok mi spona oko vrata nije polako popustila. „Od toga bih se odmah osećao bolje.”

„Sigurna sam da bi, ali, vidiš, ja imam neke planove zbog kojih grlo mora da mi ostane netaknuto, a glava i dalje na ramenima”, odgovorila je, prelazeći rukom preko dekoltea.

„Planove uvek možemo da promenimo.”

Izbet se podrugljivo iscerila. „Ali zbog ovog plana neophodno je da i ti ostaneš živ.” Odmerila me je. „Ne veruješ mi, jelda? Da te želim mrtvog, već bi bio mrtav.”

Zaškiljio sam kada je mrdnula bradom i kratko klimnula glavom. Zlačani povratnik izašao je na hodnik, ali se brzo vratio sa suknenim džakom. Smrad od smrti i truljenja odmah me je zapahnuo. Svaki deo moga bića usredsredio se na taj džak koji je povratnik doneo. Nisam znao šta je u njemu, ali sam znao da je sigurno nešto što je nekada bilo živo. Srce mi ubrzano zalupa.

„Ispostavilo se da je moja nekada prijatna i ljupka ćerka razvila neki poprilično... nasilni nagon i sklonost ka teatralijama”, primetila je Izbet, a povratnik je čučnuo da odveže džak. „Penelafi mi je poslala poruku.”

Zinuh kada je zlačani povratnik pažljivo istresao džak i kada se iz njega iskotrljala... prokleta glava. Odmah sam prepoznao tu plavu kosu i četvrtastu vilicu.

Kralj Džalara.

E da me jebeš.

„Kao što vidiš, poruka je veoma zanimljiva”, izjavila je Izbet ravno-dušno.

Nisam mogao da poverujem da zurim u glavu Krvavog kralja. Osmeh mi se polagano raširio po licu. Nasmejao sam se duboko i žestoko. Bogova mu, Popi je... e nek sam proklet, bila surova na jedan posve *veličanstven* način, a ja nisam mogao da dočekam da joj pokažem koliko to odobravam. „To vam je... tako mi bogova, moja kraljica.”

Zlačanom se povratniku oči iznenađeno raširiše, ali sam se ja smejao sve dok mi se prazan stomak nije zgrčio. Sve dok mi suze nisu zapekle oči.

„Drago mi je da ti je ovo zabavno”, dodala je Izbet smireno.

Ramena su mi se još tresla kada sam prislonio glavu o zid. „Pa ovo je, da budem iskren, nešto najbolje što dugo nisam video.”

„Predložila bih ti da češće izlaziš, ali...” Odmahnula je rukom prema lancima. „To je bio samo deo poruke koju mi je poslala.”

„Ima još?”

Izbet klimnu glavom. „Pridodala je uz nju i popriličan broj pretnji.”

„Siguran sam da jeste.” Zakikotao sam se, žaleći što nisam bio tamo da sve to vidim. Ni jedan jedini deo mene nije sumnjao da je Popi spostvenom rukom okončala Džalari život.

Krvavoj kraljici zatreperiše nozdrve. „Ali jedno upozorenje mi je bilo posebno zanimljivo.” Čučnula je i polagano se spustila, što me je podsetilo na one hladnokrvne zmije koje možete pronaći u podnožju Niktosovih planina. Te narandžasto-crvene dvoglave zmije bile su podjednako otrovne kao i ova guja ispred mene. „Za razliku od tebe i moje ćerke, Malek i ja nikada nismo uživali u privilegiji bračnog otiska – koji može da posluži kao dokaz da je onaj drugi živ ili mrtav. A ti znaš da čak ni spona koju dele srcerodni ne može da ukaže na smrt onog drugog. Provela sam nekoliko stotina godina uverena da je Malek mrtav.”

To je razvejalo svaku šalu.

„Ali izgleda da sam se prevarila. Penelafi tvrdi ne samo da je Malek živ već i da ona zna gde je.” Povratnik je ponovo nakrivio glavu i okrenuo je prema njoj. Izbet to očito nije primetila. „Rekla je da će ga

ubiti, a jednom kada počne da veruje u svoje moći, mislim da bi lako to i mogla da uradi.” Uperila je svoje tamne oči u mene. „Je li to istina? Stvarno je živ?”

Tako mi svega, Popi zaista nije gubila vreme.

„Istina je”, rekoh tiho. „Živ je. Zasad.”

Njeno vitko telo je gotovo zatreperilo na to. „Gde je on, Kastile?”

„Ma, daj, *Izbednice*”, šapnuh, nagnuvši se prema njoj koliko god sam mogao. „Trebalo bi da znaš da ne postoji bukvalno ništa što bi mogla da uradiš da me nateráš da ti takvo nešto kažem. Čak ni da dovedeš mog brata ovamo i kreneš da mu dereš kožu deo po deo.”

Izbet me je nekoliko trenutaka ćutke posmatrala. „Istinu govoriš.”

Široko se nasmeših. Jesam govorio istinu. Izbet je mislila da bi mogla da upravlja Popi preko mene, ali joj je moja zanosna, opaka ženica stavila dupe u šah-mat poziciju i nema šanse da bih je ja u tome na bilo koji način ugrozio. Čak ni zbog Malika.

„Pamtim vremena kada bi uradio sve za svoju porodicu”, rekla je Izbet.

„Bila su to neka druga vremena.”

„Sad bi uradio sve za Penelafi?”

„Sve”, obećah.

„Zbog prilike koju ti ona time što jeste nudi?”, rekla je Izbet. „Time si toliko obuzet? Na kraju krajeva, preko moje ćerke si uspeo da zbačiš svoga brata i svoje roditelje. Sada si kralj. A zbog njene krvne loze – ona jeste *prava* kraljica. Što i tebe onda čini *pravim* kraljem.”

Zavrteh glavom, nimalo iznenađen. Naravno da bi ona pomislila da je ono što osećam u potpunosti povezano s vlašću.

„Koliko si dugo kovao planove da je preotmeš za sebe?”, nastavila je. „Možda nikada nisi ni nameravao da je upotrebiš kako bi oslobodio Malika. Možda je uopšte čak i ne voliš.”

Izdržao sam njen upiljeni pogled. „Vladala ona zemljom i morem ili bila kraljica ničega do hrpe pepela i kostiju, ona bi – tj. ona *će* – uvek biti *moja* kraljica. Ljubav je jedan isuviše slab osećaj da bismo njime objasnili koliko mi je ona obuzela srce i šta prema njoj osećam. One je meni sve.”

Izbet je ćutala nekoliko dugih trenutaka. „Moja ćerka zasluųuje nekoga kome je stalo do nje onoliko koliko je njoj stalo do njega.” Traćak srebrnog odsjaja blesnu u središtu Izbetinih oćiju, mada ne tako blistav kao onaj koji sam vićao kod Popi. Spustila je pogled do alke oko mog vrata. „Ja ovo nikada nisam ųelela... ovaj rat sa sopstvenom ćerkom.”

„Zaista?” Tupo se nasmejah. „Šta si oćekivala? Da se sloųi sa tvojim planovima?”

„I uda za tvoga brata?” Sjaz u oku joj joų jaće blesnu kada sam zareųao. „Iju, pa tebe sama pomisao na to iznervira, jelda? Da sam te ubila poslednji put kada si bio kod mene, on bi pripomogao njenom uzviųenju.”

Bila mi je potrebna sva moguća snaga da ne odreagujem – da ne pokuųam da joj iųćupam srce iz grudi. „Ti i dalje ne bi dobila to ųto si ųelela. Popi bi dokućila istinu o tebi – o uzviųenicima. Već i jeste, ćak i pre nego ųto sam ja kroćio u njen ųivot. Nikada ti ne bi dopustila da preuzmeų Atlantiju.”

Izbet se vratio osmeh na lice, ali stegnut. „Zar mislių da ja samo Atlantiju ųelim? Kao da je mojoj ćerci samo ona sućena? Njena je svrha daleko veća. Kao ųto je bila i Malikova. Kao ųto je sada tvoja. Mi smo sada deo nekog većeg plana, i svi ćemo mi, zajedno, preusmeriti kraljevstvo ka onome ųto je ono oduvek trebalo da bude. To je već i otpoćelo.”

Sav se skamenih. „O ćemu to prićaų, pakla ti tvoga?”

„Videćeų s vremenom.” Digla se. „Ako te moja ćerka zaista voli, mene će ovo zaoleti viųe nego ųto bi ti ikada poverovao.” Blago je pomerila glavu. „Kalume?”

Zlaćani povratnik proųao je pored Dųalarine glave, pazeći da je ne dodirne.

Prebacih pogled na njega. „Tebe ne znam, ali ću i tebe ubiti, na ovaj ili onaj naćin. Eto, pomislių samo da bių mogao to da ti dam do znanja.”

Dvoumeći se, nakrivio je glavu u stranu. „Eh, kad bi samo znao koliko sam puta to ćuo”, rekao je i blagi mu se osmejak pojavi na licu kada je izvukao tanani mać od senokamena iz remena na grudima. „Ali ti si prvi za kojeg mislim da bi moųda ćak i mogao u tome da uspe.”

Povratnik tad poskoći napred i meni sve prasnu pred oćima od bola.